

Otočila jsem se zpátky k Jacksonu Manosovi, idolu místního Konventu a svému současnému protivníkovi. Jeho snědá pleť a tmavé, sexy oči mě rozptylovaly.

Mrkl na mě.

Přimhouřila jsem oči. Při tréninku jsme nesměli mluvit. Romvi měl pocit, že by tím utrpěla autentičnost boje. Ve skutečnosti, navzdory veškeré svojí atraktivitě, to ale nebyl Jackson, kdo způsoboval, že mi pořád unikaly jeho výpady a kopy s otočkou.

Důvod mého naprostého selhání se opíral o stěnu tělocvičny. Čelo mu zakrývaly tmavé vlny vlasů, které mu padaly do kovově šedých očí. Někdo by možná řekl, že Aiden St. Delphi potřebuje ostříhat, ale já jsem nespoutanější, divočejší vzhled, jemuž dával v poslední době přednost, přímo zbožňovala.

V dalším okamžiku se naše pohledy střetly. Aiden znovu zaujal postoj, jaký jsem až příliš dobře znala: paže s pěkně vyrýsovanými svaly zkřížené na prsou, rozkročené nohy. Pozoroval, pořád pozoroval. Teď mi svým pohledem naznačil, že bych měla věnovat pozornost Jacksonovi, a ne jemu.

V mém nitru jako by se vymrštily stlačené pružiny – další věc, na kterou jsem si pomalu zvykala. Stávalo se to pokaždé, když mi na něj padl zrak. Nebylo to ani tak téměř dokonalou křivkou jeho lícních kostí nebo tím, jak se mu při úsměvu vyrýsovaly v tvářích dolíčky. Ani těmi neskutečně vypracovanými svaly na jeho těle...

Na poslední chvíli jsem se vytrhla ze zasnění. Tvrdým máchnutím ruky jsem zastavila Jacksonovo koleno a rozmáchla se k úderu proti hrdlu. Jackson ho snadno odrazil. Kroužili jsme kolem sebe, vyráželi proti sobě výpady a uhýbali před nimi. Jackson couvl a spustil ruce k bokům. Uviděla jsem příležitost a pokusila se ji využít. Otočila jsem se a vykopla kolenem proti Jacksonovu břichu. Jackson se vrhl ke straně, ale ne dost rychle. Moje koleno se mu tvrdě zabořilo do žaludku.

Trenér Romvi kupodivu zatleskal. „Dobrá...”

„A sakra,“ zaúpěl Caleb Nicolo, můj nejlepší kamarád a partner v nekalostech, z hloučku studentů, kteří stáli u stěny.

U obranných kopů je důležitá jedna věc: jakmile zasáhnete protivníka, musíte ho buď okamžitě dorazit, nebo uskočit. Já jsem neudělala ani jedno. Jackson se zlomil v pase přes moje koleno a klesl na zem. Bohužel mě strhl s sebou. Dopadli jsme na žíněnku a Jackson nějak – vážně pochybuju, že náhodou – skončil natažený na mně. Jeho váha mi zvrátila hlavu dozadu a vyrazila mi dech.

Trenér Romvi něco zaječel – v rozrušení přešel do jiného jazyka, možná rumunštiny nebo tak.

Každopádně, ať říkal cokoli, podezřele se to podobalo kletbám.

Jackson zvedl hlavu. Vlasy, které mu normálně sahaly k ramenům, teď clonily před zbytkem třídy jeho úšklebek. „Pořád ležíš na zádech, co?”

„Ha, to platí spíš pro tvoji holku. Slez.“ Zatlačila jsem mu do ramen. Jackson se se smíchem odkulil a vstal. Od celého toho incidentu „moje mamka zavraždila rodiče jeho holky“ jsem s Jacksonem nevycházela nijak dobře. Vlastně jsem kvůli své mrtvé démonské matce nevycházela ani s většinou ostatních studentů. Hádejte proč.

Zardělá rozpaky jsem se zvedla na nohy a nenápadně střelila pohledem po Aidenovi. Z obličejů se mu sice nedalo nic vyčíst, ale věděla jsem, že už si v duchu sestavil seznam všech mých chyb a uložil si ho do paměti. To nicméně nebyl můj momentální problém.

Trenér Romvi přirážoval přes žíněnky a zastavil se před námi. „To bylo naprosto nepřijatelné! Musíte se vzdát, nebo protivníka dorazit.“

Na zdůraznění svých slov proti mně vymrštil ruku a zasáhl mě s ní do prsou. Zapotácela jsem se a pevně jsem sevřela rty. Každá buňka v mém těle požadovala, abych mu na oplátku udělala to samé.

„Žádné čekání! A vy.“ Romvi se zamračil na Jacksona. „Hodláte si jen tak pro zábavu lehat na demony? Dejte mi vědět, jak to dopadlo.“

Jackson zrudl, ale neodpověděl. Při Romviho lekcích jsme neodmlouvali.